

„Mi, szegediek megtettük az első lépést...”

Konferencia a MEFESZ megalakulásának 50. évfordulóján

Szeged, 2006. október 17–18.

A kiadványt szerkesztette: Bencsik Péter

Universitas Szeged Kiadó

Szeged, 2008

A konferencia szervezői:

SZTE BTK Új- és Legújabbkori Magyar Történeti Tanszék
Nagy Imre Társaság
Szegedi Történezhallgatók Egyesülete

A konferenciát támogatta:

Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézete
Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata

Felelős kiadó: Universitas-Szeged Kht.

Az első borítón a MEFESZ alakuló gyűlésének fényképe látható

Borítóterv: Balázs Gergely

Tördelő: Bencsik Péter

Nyomdai munkálatok: Universitas Szeged Kiadó

Terjedelem: 9,0 (A/5) ív

ISBN 978-963-87745-2-1

© Szerzők, 2008

© SZTE BTK Új- és Legújabbkori Magyar Történeti Tanszék, 2008

A. SAJTI ENIKŐ

„... reakciós és fasiszta beállítottságú egyének, kalandvágányok...”

Ötvenhatos menekültek Jugoszláviában, 1956–1957

Elöljáróban a Jugoszláviába menekült magyarok *társadalmi és korösszetételének*, valamint *családi helyzetének* néhány fontos jellemzőjére szeretném felhívni a figyelmet.

Az 1957. december 4-ei jugoszláv belügyi adatok szerint 19 851 fő menekült az országba, tehát az összes, 1956 után emigrált magyarok (számukat a szakirodalom ma 211 000-re teszi) csaknem 10%-a (pontosan 9,4%-a).¹

A menekültek jelentős hányada, 24,4%-a egyedülálló férfi volt, 15%-uk egész család, 5,7%-uk egy szülővel érkezett, mintegy 8%-uk pedig egyedülálló nő volt. A felnőttek korösszetétele azt mutatja, hogy a 18–25 év közötti korosztályhoz tartozók voltak a legtöbben (30,6%), míg a 45 év felettiek a legkevesebben. A menekültek között, az országos átlagnak megfelelően, kimagaslóan sok volt a gyermek és a fiatal (18 éves korig), az összes menekült 25,6%-a tartozott ehhez a korosztályhoz. Ezen belül a 14 és 18 éves korúak részaránya 33,2% volt. A 14 éven aluli gyermekek 18,5%-a, vagyis 101 gyermek szülők nélkül szökött át, a 14 és 18 év közötti fiataloknak pedig 67,3-a vágott neki egyedül a határnak.²

Egy 1957 márciusából rendelkezésünkre álló, 15 689 fő foglalkozási adatait tartalmazó összeírás szerint a felnőtt korú emigránsok között 56,4% volt a „munkások, a szakmunkások és a magasan kvalifikált szakmunkások”, valamint a bányászok aránya. Értelmiségi (tanár, orvos, író, újságíró stb.) mindössze a menekültek 5%-a volt, ugyancsak alacsony, 6% volt a parasztok aránya is. Tanulónak és diáknak a menekültek 14,4%-a vallotta magát.³

¹ Ettől a számtól csekély mértékben eltérő adatokat tartalmaznak az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának, illetve a főbiztosnak a jelentései: <http://www.unher.org/cgi-bin/texis/vtx/admin/opendoc.htm?tbl=ADMIN&id=3ae68fc310;61c>; valamint <http://www.hungarian-history.hu/lib/unreport.pdf>. A letöltés ideje: 2006. május 9. A Központi Statisztikai Hivatal (KSH) menekültekről készített 1957-es bizalmas jelentését lásd: Regio, 2. évf. (1991) 4. sz. 107–137. Osztrák és jugoszláv adatok alapján a jelentés a menekültek számát 193 885 főre teszi. Uo., 108.

² A menekültek korösszetételének országos adataira újabban lásd: Murber Ibolya: *1956 és Ausztria*. In.: Rainer M. János – Somlai Katalin (szerk.): Évkönyv XIV. Az 1956-os forradalom visszhangja a szovjet tömb országaiban. Budapest, 2007. 99. (a továbbiakban: Évkönyv XIV.); A Jugoszláviába menekültek statisztikai adataira bővebben lásd: A. Sajti Enikő: *Ötvenhatos menekültek Jugoszláviában. A magyar–jugoszláv hazatelepítési bizottságok tevékenysége 1956–1957-ben*. In.: Évkönyv XIV. 202–203.

³ Számításaimat jugoszláv belügyi statisztikák, valamint Katarina Kovačević tanulmánya alapján végeztem. Vö.: Magyar Országos Levéltár (a továbbiakban: MOL) XIX-J-1-j-Jugoszlávia TÜK 20/f-001/22-195. 26.d., 20/f-001707/7-1957. 26.d.; Kovačević, Katarina: *Mađarske izbeglice u Jugoslaviji 1956–1957. godine*. Tokovi istorije, 2003. 1–2. sz. 121–124.; A Jugo-

Tanulmányomban az '56-os menekültek szerteágazó jugoszláviai históriájából csupán *egy kérdést* emelek ki: a menekültek hazatérésére vonatkozó 1956–57-es magyar–jugoszláv tárgyalásokat, ezen belül is most csupán néhány fontosabb elem vizsgálatára és értelmezésére teszek kísérletet a magyar külügyi források segítségével. E tárgyalások csaknem egy esztendeig, 1956 novembere és 1957 szeptembere között, több szakaszban zajlottak, kezdetben *vegyes bizottság*, majd pedig *hazatelepítési bizottság* keretei között.⁴

Mint ismeretes, november 4-ig az ÁVH-hoz tartozó **határőrség tisztjei, katonái és családtagjaik**, illetve volt pártfunkcionáriusok képezték a Jugoszlávia felé **menekülők első hullámát, számuk 178 fő volt.**⁵ Közvetlenül november 4-e után, amikor **Ausztria felé már megkezdődött** a magyar menekültek tömeges áramlása, a jugoszlávok válogatás nélkül visszafordították őket, vagy átadták a magyar hatóságoknak. A korabeli nyugati sajtó révén mindez nyílt titok volt. A jugoszláv belügyminisztérium eleinte arról is értesítette a magyar felet, melyek a leginkább veszélyes határszakaszok a határsértések szempontjából.

A menekültek létszámának gyors emelkedése, valamint az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának követelése végül arra készítette a jugoszláv kormányt, hogy változtasson a menekültekkel kapcsolatos eddigi politikáján. Egyrészt a kitoloncolás–befogadás kérdésében, másrészt abban a vonatkozásban, hogy a menekültkérdés nem pusztán Jugoszlávia belügye, és azt nem lehet kétoldalú tárgyalásokkal, a nemzetközi szervezetek bevonása nélkül megoldani, mint szerették volna. (A kényes kérdések kétoldalú, „négy szemközt” megoldásának igénye és gyakorlata egyébként nem volt új elem a jugoszláv külpolitikában, előzményei egészen a királyi Jugoszlávia korszakáig nyúlnak vissza.)

A magyar–jugoszláv *vegyes bizottság* tárgyalásai, amelyek 1956. november 22-én kezdődtek Zágrábban, még ezeket a hagyományos külpolitikai reflexeket tükrözték. A november 29-én Belgrádban aláírt megállapodás oly módon intézkedett az addig Jugoszláviába érkezett mintegy 400 menekült sorsáról, hogy szabályozta a 141 hazatérni kívánó (35,2%), zömmel honvéd és volt ÁVH-s tiszt, valamint az általuk átvitt honvédségi fegyverek átadásának módját, és tudomásul vette a többiek továbbutazási szándékát. A tárgyalások során a jugoszlávok „nem hivatalosan” ígéretet tettek arra, hogy betekintést engednek az emigrációt választó menekültek névsorába is. A megállapodás rögzítette a nemzetközi szokásoknak megfelelő **esetleges kiadatások** kérdését is. S végül tekintettel Magyarország helyzetére, a jugoszláv fél magára vállalta mind a repatriálók, mind pedig a fegyverek hazaszállításának költségeit.

A hazatérést elutasítók, mint Mányik Pálnak, a tárgyalások magyar vezetőjének ezzel kapcsolatban írott jelentésében olvashatjuk, kivétel nélkül mind polgári személyek voltak. Mint írta: akadnak köztük „*reakcióso* és *fasiszta beállítottságú egyének, kalandvágyók*”, jó részük azonban „*munkás, sok bányász, illetve diák, túlnyo-*

szláviába menekültekre vonatkozóan lásd még: Kovačević, Katarina: *A menekültkérdés Jugoszláviában*. In.: Évkönyv XIV. 134–153.

⁴ A hazatérési bizottságok tevékenységét részletesen vizsgáltam egy nemrég megjelent tanulmányomban: Sajtó: *Ötvenhatos menekültek Jugoszláviában*, 201–212.

⁵ Egy ilyen történetet dolgoz fel Vicsek Károly vajdasági rendező *Bolygó tűz* című, 2002-ben bemutatott filmje.

móan fiatalok. Sokan közülük mint nemzetőrök is részt vettek a forradalmi eseményekben és ezért félnek a felelősségre vonástól.” A bizottság a menekültekkel közvetlenül is találkozott, és büntetlenséget ígérve igyekeztek rábírní őket a hazatérésre. A gyenge eredményt Mátyás azzal magyarázta, hogy az emberek nem bíznak az „ismertetett biztosítékokban”, félnek attól, hogy a Szovjetunióba fogják őket deportálni, de „nagy izgalmat okozott körükben a Nagy Imre-ügy” is, mert „megerősítette deportálástól való félelmüket”. A közfelfogás szerint – folytatódik jelentése – „Magyarországon a forradalmat leverték, az ország szovjet megszállás alatt van, a Kádár-kormány a nép akaratával szemben ténykedik és nem nevezhető független kormánynak.”⁶

Tekintettel arra, hogy 1956 őszén a repatriálók zöme valamelyik fegyveres testület tagja volt, hazatérésüket Münnich Ferenc miniszterelnök-helyettes felügyelte. Sebes István külügyminiszter-helyettes a tárgyalások jegyzőkönyvének megküldésekor fontosnak tartotta felhívni Münnich figyelmét arra, hogy a „vegyes bizottság magyar tagozata biztosította a kimenekült katonai személyeket arról, hogy a hazatérőket úgy fogják tekinteni, mint akik eleget tettek Miniszterelnök-helyettes Elvtárs jelentkezésre felszólító parancsának, tehát felelősségre vonni őket nem fogják.”⁷

A menekültkérdésben kialakult magyar–jugoszláv együttműködés azonban a vegyes bizottság tevékenységének lezárulása után sem ért véget. A körülmények hatására, elsősorban a menekültek számának januárban történő ugrásszerű emelkedése után, kihasználva a még érvényben lévő amnesztiarendeleetet, a két ország tárgyalásai 1957 januárjában továbbfolytatódtak.

Horváth Imre külügyminiszter 1957 januárjában hazatelepítési bizottságot nevezett ki, amelynek vezetőjévé a szerbhorvátul (korabeli kifejezés) kiválóan beszélő Barity Miklóst, a belgrádi magyar követség titkárát nevezték ki. Mivel a menekültkérdés megoldásába ekkor már az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága is aktívan bekapcsolódott, képviselőik Barityék tevékenységét mindvégig figyelemmel kísérték, illetve megkezdődtek az ENSZ és Jugoszlávia, valamint az egyes országok közötti, a menekültek átvételére irányuló tárgyalások is. A tárgyalásoknak ebben a szakaszában a jugoszláv belügyi titkárság részéről továbbra is a magyar ügyekben jártas Slobodan Šakota foglalkozott a magyar menekültügyekkel. A külügyi államtitkárság részéről a bizottságba delegált Anton Kacian egyben a jugoszláv kormány és az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága, illetve az ENSZ Menekültügyi Alapja közötti kapcsolattartásért is felelős volt.⁸

A bizottság január elején kezdte meg munkáját és március 31-én fejezte be. Időközben azonban megváltoztak a hazatérés körülményei: mint ismeretes, február elejétől az ország elhagyása ismét tiltott határátlépésnek, büntetendő cselekménynek számított. Az Elnöki Tanács 1957. évi 24. számú törvényerejű rendelete a határ illegális átlépése miatt már csak azoknak biztosított büntetlenséget, akik 1956. október 23-a és 1957. március 31-e között hagyták el az országot és hazatérésükig nem töltötték be 18. életévüket.

⁶ MOL XIX-J-1-j-Jugoszlávia TÜK 20/f-007863-1956. 26.d.

⁷ Uo.

⁸ MOL XIX-J-1-j-Jugoszlávia TÜK 20/f - 001/4-1957. 26.d.

A bizottság tagjai, a jugoszláv belügyi szervek és az ENSZ felügyelete mellett három héten át látogatták az egyre szaporodó (40 tábor) menekülttáborokat. Látogatásuk fő célja, mint már utaltam rá, hogy hazatérésre buzdítsák az ekkortól már „szökevényeknek”, majd „disszidenseknek” nevezett menekülteket. Úgy tűnik, a bizottság tagjai nem ringatták magukat illúziókban. Kuti Jenő, a magyar követség ideiglenes ügyvivője az első, január elején lezajlott táborlátogatások után lakonikusan így fogalmazott: „tömeges hazatérési jelentkezések nem lesznek”. A hazatérési propaganda csődje azonban még őket is meglepte, amit tetejében a jugoszlávok állandóan a szemükre vetettek, bár minden alkalommal igyekeztek hangsúlyozni, hogy a magyar bizottság munkájával „minden tekintetben” meg vannak elégedve.⁹

Amikor a magyar küldöttség a jugoszláv belügyminiszterrel közösen értékelte a bizottság munkáját, Svetislav Stefanović belügyi államtitkár (belügyminiszter) a hazatérési propaganda kudarcának okát abban látta, hogy a magyar bizottság egyik ávós tagját felismerték a gerovói táborban, ami súlyosan érintette a magyar fél szavahihetőségét. Az is zavarólag hatott szerinte, hogy a menekültek nem voltak tisztában az amnesztia-rendelet érvényességével, és erőtlennek minősítette a bizottság propaganda tevékenységét is. A magyar küldöttség vezetője azzal vágott vissza, hogy szóvá tette a táborokban, különösen a fehértemplomi ifjúsági és gyermektáborban tapasztalt nemkívánatos jelenségeket (például a nagyobb fiúk és lányok kicsik feletti terrorját; vagy azt, hogy előadtak egy kormány- és szovjetellenes megnyilvánulásokat tartalmazó, Rajk-perről szóló jugoszláv színdarabot stb.) E bírálat hallatán a belügyminiszter már csak rutinból is azt vetette a szemükre, hogy ők barátságtalan lépésnek tartják, hogy a mintegy 50 „legvéresebb százú” jugoszláv emigráns a Kádár-kormány által létrehozott karhatalomban jelentős funkciókhoz jutott, és együttműködésük ellenére a magyar rendőrség beépített ügynököket dob át a határon, hogy rajtuk keresztül szerezzen információkat a menekültekről. Azonban, mintegy szavait enyhítendő, hozzátette: ez nyilván csak a „helyi szervek” kezdeményezése, de kénytelen arra gondolni, hogy a helyi szervek akcióit az azokban helyet foglaló és „jelentős funkcióval rendelkező jugoszláv emigránsok támogatják”. Majd fejtegetését így zárta: ő ezekkel a személyekkel legszívesebben azt tenné, hogy „25-öt húzatna rájuk és aztán visszadobná őket”.¹⁰

A Kádár-kormány azonban, úgy tűnik, nem nyugodott bele a hazatérési propaganda kudarcába és 1957 augusztusában még egy kísérlet tett, hogy „jobb belátásra” bírja a még táborokban lévőket. A menekültkérdésben már komoly rutinra szert Barity Miklós vezetésével újabb bizottság kezdte meg munkáját Belgrádban, amely augusztus 26-a és szeptember 14-e között egy kivételével minden tábort meglátogatt. Feladatuk az volt, hogy az Elnöki Tanács 1957. évi 24. számú törvényerejű rendelete alapján, de *gyorsított eljárással* tegyék lehetővé a jelentkezők hazatérését. Egy 1957. június 22-én, Horgoson történt megbeszélés alapján ugyanis a magyar fél eltekintett a hazatérési kérelmek előzetes belügyminisztériumi felterjesztésétől és egyéni elbírálásától, és a jugoszláv táborokban lévőknél lehetővé tette, hogy a hazatelepítési bizottság előtt tett nyilatkozatuk után *csoportosan* térjenek haza. A bizottság munkamódszere az volt, hogy először a táborok parancsnokainál tájékoztódtak a

⁹ MOL XIX-J-1-j-Jugoszlávia TÜK 20/f - 001/1-1957. 26.d.

¹⁰ MOL XIX-J-1-j-Jugoszlávia TÜK 67/2-1957. 25.d.

helyzetről, majd a „szökevények” választott bizottságait tájékoztatták a hazatérés feltételeiről. Ezután „nyilvános gyűlésre” hívták a tábor lakóit, a fogadóórákon pedig egyéni meghallgatásokra is sort kerítettek.

A menekültek azonban gyanakodva, sőt ellenségesen fogadták a sok helyen „Kádár-huszárok” titulált bizottságot, volt, ahol Kádár-pribékeknek nevezték őket, máshol „lezsídozták” a küldötteket, autójukat leköpdösték, megdobálták. Igaz, a nyugati országok válogató bizottságairól sem voltak mindig a legjobb véleménnyel a hosszú várakozástól és bizonytalanságtól ekkor már igen csak megviselt táborlakók. Mint Szatmári István, a bizottság Vöröskereszt által delegált tagja írta: az egyik „szökött magyar” azt mondta nekik, hogy „*a belgák úgy bántak a magyarokkal, mint a marhavásáron az állatokkal*”. A menekültek hangulatára azonban természetesen nem a nyugati országokkal szembeni kritikai attitűd, hanem Szatmári szerint is „*a nyugatimádat és mélységes szovjet- és magyarellenesség [értsd: a Kádár-rendszer iránti ellenszenv – S.E.] volt jellemző*”. Sőt, mint írta: „*Nagymérvű revizionista megnyilvánulással találkoztunk [...] nem egy kifejtette, hogy éppen ez az igazi kommunizmus, szocializmus, amit itt Jugoszláviában építenek, mert itt nem szól bele a Szovjetunió abba, milyen úton fejlődjenek...*” A bizottság munkáját végül Szatmári így minősítette: „*a hazatelepítési bizottság munkája elsősorban erkölcsi eredménnyel (sic!) járt és csak kevés volt a gyakorlati siker. (Kb. 30–35 fő jelentkezett hazatérésre.)*”¹¹

A hazatérési hajlandóságot nyilván az sem fokozta, hogy a bizottság által elsőként átadott csoport tagjait Kelebiánál a magyar határőrök és a rendőrök közvetlenül az átvétel után ütlegetni kezdték, amelynek híre eljutott a táborokig.

1957 augusztusában Jugoszlávia végleg lezárta határait a menekülők elől. Ettől kezdve nemcsak a határt illegálisan átlépőket adták vissza a magyar határőröknek, hanem az útlevéllal érkező, politikai menedéket kérőket is.

A magyar külügyminisztérium kollégiuma 1957. december 6-án elemezte az előző esztendő magyar–jugoszláv kapcsolatainak alakulását. Mányik Pál, az első hazatérési bizottság vezetője, aki ekkor már a Külügyminisztérium Politikai Osztálynak vezetője volt, az 1956. október 23-a előtti állapothoz képest „jelentős visszaesésről és hanyatlásról” számolt be. Ennek okát nemcsak az 1956-os forradalomban, a jugoszlávok Nagy Imre-ügyben játszott „súlyosan kompromittálódott” szerepében, illetve az „ellenforradalom” leverését követő események tágabb politikai térben értelmezhető következményeiben látta, de kifejezetten a kapcsolatok romlását előidéző tényezők közé sorolta Jugoszlávia menekültkérdésben játszott szerepét is. Mint az ezzel kapcsolatos feljegyzésében olvashatjuk: „*Jugoszlávia közel 20 000 disszidensnek, köztük számos ellenforradalmárnak, terroristának adott menedéket. Ezt a barátságtalan gesztusukat nem csökkenthetik a különböző nemzetközi fórumokon vállalt kötelezettségeik sem, amiket a kérdésnél általában érvként használnak.*”¹²

A magyar külpolitika formálóinak szemében tehát a menekültkérdés kapcsán pár hónappal ezelőtt még „példásnak” minősített jugoszláv magatartás így transzformálódott át 1957 végére az államközi kapcsolatokat megrontó tényezővé. Jugoszlávia az események hatására, elsősorban a nemzetközi közvélemény nyomására volt kény-

¹¹ MOL XIX-J-1-j-Jugoszlávia TÜK 20/f- 001707/12-1957. 26.d.

¹² MOL XIX-J-4-a-Belgrád TÜK 170/1-1957. 25.d.

telen befogadni a menekülteket, ott tartózkodásuk azonban súlyos terheket rótt az **amúgy is komoly pénzügyi nehézségekkel küzdő országra**. Egyre többször hangzott el a **panasz a jugoszláv belügyi szervektől, hogy a nemzetközi szervezetektől „jelentéktelen segínyt” kapnak, és a „külföldi országok nehezen fogadják be őket.”**¹³ Az ENSZ Menekültügyi Alapjának (United Nations Refugee Fund, UNREF), valamint a Nemzetközi Vöröskeresztnek a segítségével azonban 1958 elejére Jugoszlávia felélegezhetett: az UNREF végrehajtó bizottságának januári ülése megállapította, „megoldották” a jugoszláviai menekültek problémáját, utolsó csoportjaik is elhagyták az országot.

A rendelkezésünkre álló jugoszláv statisztikák szerint végül a Jugoszláviába menekültek 12%-a (2 327 fő) **tért haza**, 74%-ukat valamelyik nyugati, illetve tengerentúli ország fogadta be, töredékük (620, más adatok szerint 634 fő) pedig „integrálódott”, azaz Jugoszláviában telepedett le.¹⁴ Közülük a legtöbb menekültet Franciaország fogadta be (2445), utána Belgium (2376), Svédországban 1295-en telepedhettek le, míg Nyugat-Németország 1131 magyar menekültet vett át.¹⁵

¹³ Popin, Vladimir: *1956 a belgrádi és a vajdasági sajtó tükrében*. Újvidék, 2006. 231., 241.

¹⁴ MOL XIX-J-4-a-Belgrád TÜK 001/22-1957. 26.d.

¹⁵ A jugoszláviai menekültek befogadására részletesen lásd: **Kovačević: A menekültkérdés Jugoszláviában**, 151–152.; Sajti: *Örvenhatos menekültek Jugoszláviában*, 202–203. A Murber Ibolya által közölt adatok azt mutatják, hogy a menekültek egészét tekintve a legtöbb menekültet nem Franciaország (6%), hanem az USA (24%) fogadta be. Vö.: Murber: *1956 és Ausztria*, 98.

Tartalom

Előszó

Marjanucz László: Ifjúság és forradalom. A történetírás feladatai	5
---	---

A forradalom és a felsőoktatás

Vető Miklós: Szegedtől Párizsig	10
Farkas Csaba: A MEFESZ megalakítása Szegeden.....	17
Jancsák Csaba: A magyarországi hallgatói mozgalom bölcsője – a szegedi MEFESZ	23
Nagy István: A szegedi pedagógiai főiskolások és tanáraik 1956-ban	36
Kozári József: A MEFESZ megalakulása és tevékenysége az Egri Pedagógiai Főiskolán.....	43
Horváth Zsolt: A műegyetemisták nagygyűlése	62
Eörsi László: A bölcsészkar és a műegyetemi nemzetőrség	73
Kahler Frigyes: A megtorlás stratégiája az egyetemen	77

1956 nemzetközi összefüggései

Tischler János: Varsó–Budapest, 1956. A magyar forradalom és a lengyel október kölcsönhatásai	90
A. Sajti Enikő: „... reakciós és fasiszta beállítottságú egyének, kalandvágyók...” Ötvenhatos menekültek Jugoszláviában, 1956–1957	100
Vasile Rămneanu: Az 1956-os magyar antikommunista forradalom fogadtatása Románia nyugati részén	106

A forradalom után

Sipos József: Nagy Imre a forradalomról, a nemzeti kérdésről és a függetlenségről.....	115
Révész Béla: Ismeretlen illegális kiadvány a kádári megtorlás első évéből	121
Bencsik Péter: A Mansfeld-ügy jogi háttere.....	135

Könyvismertető

Kovács Attila: Egy különleges ember különleges könyve 1956-ról (<i>Péter László: 1956 előtt, alatt, után. Belvedere Meridionale, Szeged, 2006.</i>)	140
---	-----